

СЕЛЯНИНЪТ И ЛИСИЦАТА

chitanka.info

Веднъж лисицата се влюбила в един селянин. Отишла при него и му се обяснила в любов, а той ѝ отговорил, че не може да я обича, защото е женен.

— Ти си глупак, — казала лисицата. — Жена ти е зла, свадлива, немарлива и грозна, не те обича и отдавна иска да се отърве от теб.

— Е, какво да се прави, — отвърнал селянинът, — така ми било писано.

Така разговорът свършил...

Лисицата откраднала един голям котел, напълнила го с вода и го поставила да ври на едно кръстовище. Наблизо минала жената на селянина и попитала:

— Какво вариш тук, лисицо, лиске?

— От всички страни на света събрах богатство, късмет, щастие и здраве, — отвърнала лисицата, — варя от тях вълшебна отвара. Който се изкъпе в нея, ще стане най-богат и най-щастлив от всички.

— А ако аз се изкъпя, — попитала коварната жена, — ще стана ли най-красива, най-богата и най-щастлива?

— Разбира се, че ще станеш, — отговорила лисицата, — но аз приготвям отварата за себе си и няма да позволя на никого да я докосне.

— А готова ли е отварата? — попитала жената.

— Отдавна е готова, — казала лисицата. — Ей сега ще си сваля кожата и ще вляза в котела.

Лисицата не успяла да довърши думите си, когато жената на селянина рипнала в котела и се сварила. А лисицата, без много да се бави, ѝ смъкнала кожата и се облякла в нея. После обърнала муцуна на изток и започнала да мърмори заклинания, едно от друго по-дълги. Слънцето не се било скрило зад върховете на дърветата, когато лисицата се превърнала в прекрасно момиче, което приличало на жената на селянина толкова, колкото дъщерята красавица на уродлива майка. Прибрал се селянинът вкъщи, а на прага го посрещнала с поклон млада жена. Влязъл вътре, а там всичко било прибрано, никъде нямало прашина, застлано с коприна, а в сандъците проблясвали златни и сребърни монети. Селянинът се удивил и се зарадвал, но не дал вид. Хапнал малко и легнал с младата си жена. Така си живели доволно и щастливо цяла година, но в една дъждовна есен на вратата им почукал странстващ даос и помолил да го пуснат да пренощува.

Селянинът го приютил, на сутринта излязъл да го изпрати, а гостът му казал:

— Ти знаеш ли с кого делиш леглото, покрива и храната си?

Селянинът се усмихнал и попитал:

— А ще стане ли животът ми по-добър от това знание?

Даосът се замислил, поклатил глава и си тръгнал по пътя, без да каже нищо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.